



За уредништво одговара А. Пајевић.

ГЛАВНИ САРАДНИК  
А Б У К А З Е М.

ГОДИНА ТРЕЋА

У Н О В О М Е С А Д У  
10. Фебруара 1880.

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ  
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

## УМРЕ НАМ И СТЕВАН БРАНОВАЧКИ!

И ти склопи своје увек будне очи!  
Опет паде звезда наше мутне ноћи!  
И ти скрсти руке неуморна рада,  
Кад у њима лежа многа наша нада!

И то срце, што је за род само било,  
Врело тако топло, сад се заледило!  
За чуварем туже наши рукосади,  
Старче, на ког су се угледали млади!

Кад је српска слога са млакости бо'на  
Ми спуштамо у гроб нашега Катона!  
Млади губе узор старачка поштења,  
И то баш у доба горка искушења.

Па шта ћемо рећи на растанку с тобом?  
— Остаћемо дуго над тим дичним гробом;  
Врлима се увек једна речца дала,  
Сва срца, сва уста ускликну им „Хвала!“

А гробови на то увек нешто зборе, —  
Ја из твога гроба чујем проговоре:  
„Који правду бране нека немају страха,  
Борите се, децо, до последњег даха!“

То гробови рекну, па онда заћуте,  
П' онда само мотре наше даље путе. —  
— Земљица ти лака, дико наша стара!  
— Ја и у твојем гробу још видим чувара!

## Б у к в и ц е.

Г.

**Грубијанство.** — Ово је лепо душевно својство многе велике госпде и чиновника после избора; пред избор пак изопачи се ово својство у тако звану учтивост и снисходителност.

**Говор.** — Говор нас сећа на жене и на посланике, јер то је њихов посао. Жене и посланици још се и у томе слажу, што се обоје имају бирати. Само што многи бирач и избирач нађе отирач.

**Гргетег.** — То је један басамак, са ког се дође преко Сирига у Даљ.

**Гајде.** — Гајде су доказ, да јарац може и после смрти своје, кад су га већ и одерали, да дречи. Премда и много дете, кад га деру, а оно дречи (а после кад је већ било дерано, а оно само шмрка и брише нос).

**Година.** — То је једна јавна и опште позната ствар, ал' опет је многи крију.

**Глас.** — Вечке глумице имају леп глас, ал' опет иде за њима ружан глас.

**Глава.** — Свака животиња има главу, осим француских сардина, ове нисам никад видео с главом. Од свију глава најомиљенија је прасећа хладна глава после думповања.

**Госино тане.** — Осим свију пеовака, Шајкаши најрадије пеују госино тане и своје долме.

**Госпођица.** — Тако се зове отмена девојка до своје двадесете године; после до тридесете зове се господична, а за тим добије име „фрајла“. Ако међутим прмене презиме, онда добије наслов „госпођа“ и добија право да се може картати и онда обично престане свирати у гласовир.

**Гамбринус.** — Био је краљ, који место да је измишљавао нове порције, а он је измислио ново пиће (пиво).

**Граматица.** — Сваки српски списатељ има своју граматику, ал' најлепше су Чобићева, Нинковићева и Максима Задрина, које су истина скоро једнаке, ал' ипак се у финим ниансама разликују.

**Герман.** — Герман значи исто што и Немац; други опет филолози доказују да је Герман што и Мађар. (Мени се не допада ни једно ни друго — а ни оно треће!)

**Голуб.** — Голуба су одавно почели употребљавати за писмоношу, ал' од лане су писмоноше почели разносити „Голуба“.

**Гимназија.** — Словачке гимназије звале су се онај трн у оку Мађара; но операција је сретно испала и трн је извађен; само да им не упадне који други у очи.

Аб.

## Проклети стихови!

„Кад сам ја био ђак, студента“, приповедао ми је чиновник Иван Рудић, „ја сам био онда несташко, да ми није било пара. Новац код мене никад није зарђао. Кад год је хтело бити каквих „хецова“, ту сам ја био први, с тога ме је господин управитељ

често остављао на само у школи, да штудирам у затвору о бесмртију душе и о непостојаности овога света. Ал' су ме за то сви волели и свачија врата, где сам ја у посету долазио, била су ми увек отворена и радосно су ме сви дочекивали.

Тако сам често одлазио доктору Шљукићу. Цела ме је породица његова бегенисала. Доктор је Шљукић страшно играо шаха. Он је у мени брзо увидео вештога играча и себи опаснога противника, те смо сваке недеље двапут играли у вече шаха и то су биле блажене вечери за мене. У толико већма, што је старац имао две миле ћерке, које су увек уз нас седеле, кад смо играли шаха.

Млађа ћерка, Евица, била је једанаест година, красна девојчица, која је само ту једну ману имала, што ме је често својим безазленим запиткивањем доводила у забуну. Њезина старија сестра, Пава, бројила је шеснаест прамалећа, а била је лепа као анђелак. Врло је природно било, да сам се одмах, чим сам је први пут видео, у њу заљубио. Наскоро сам приметио, да и она мене бегенише.

Кад две особе опазе, да се међусобне љубе, а оне обично онда и искажу ту љубав једно другом. Тако је било и код нас.

Једнога вечера усудим се ја — старац је био одазван неком болеснику — да је пољубим. Она порумени и наслони своју главицу са златном косицом мени на груди. „Срдиш ли се, Паво?“ запитам је стиснувши јој нежно меку ручицу. Она ми није ништа одговорила, али уснице њезине потраже моје усне и то ми је био најлепши одговор, који сам могао пожелети. Сад се почесмо узјамно једно другом заклинати и та је лудорија трајала све догле, док се стари лекар није вратио и прекинуо нам љубавне изјаве. Од тога доба често сам добивао крадимице по који пољубац од моје миле, кад год је прилике било. То су били блажени дани. У оно доба много се више од мушких тражило него у садање доба, кад девојке разбирају, колико прихода има њен будући заручник, па да отуд закљче, да ли да га љубе и поштују или не. А осим тога био је обичај онда својој љубазници стихове, оде и песме, писати.

На пољу песничтва ја се дотле никад окушао нисам. Сад сам морао и ту да загазим. Но ја сам наскоро морао да увидим, да сам заостао иза најторег стиходеље на свету. Сви покушаји моји, да наиравам какве стихове, бејаху узалуд, није ми ишло од руке. С тога сам врло паметно чинио, што сам своју љубазницу поштедео од рђавих стихова.

Али Пава није била с тим задовољна. Њено је мњење било, да ја треба свакојако да јој напишем какве стихове, а око љубазнично лако ће превидети мане и погрешке. Накратко, она ми даде познати, да ју на њен рођендан не могу већма обрадовати, него ако јој напишем какву песму.

Сад сам био у теснацу! Сад је ваљало наново на пегаза усести, па ма ме збацио.

До њезина рођендана било је још осам дана; времена дакле довољно, али то је за мене одвећ мало било. Закључам се у собу, али бадава сам перо гризо, нема од стихова ништа! Једва седми дан, ни-

сам већ више могао да издржим, отворим врата и полетим на слободан ваздух. На моју срећу сретнем једнога пријатеља и приповедим му своју невољу. Он ми узе причати, како сви велики песници, н. пр. Шилер и Гете, и др. кад хоће да уседну на пегазу, најпре се напију добра винца, па ће добро бити да и ја тако радим, те ће можда испасти за руком.

Ја се захвалим моме пријатељу и наумим да и сам покушам то средство. Један бирташ из комшилука даде ми на вересију неколико флаша добра вина и ја одјурим у собу. Собу дам добро наложити, узмем хартије, мастила и перо, па онда станем чашу за чашом у здравље мојој љубазници испијати.

Мој је пријатељ имао право, ја брзо осетим истину његових речи: „Само вино чини песника!“ Стихови су ишли један за другим тако брзо, да ми се учинило, да никад нисам ни писао у прози. Пре но што сам испио трећу флашу, већ сам био свршио оду од тридесет и пет стихова. Мислио сам да ће бити доста.

На жалост ја сам ту оду заборавио до краја, а да неби цела ода отишла у заборав, забележићу овде почетак њезин, који је овако гласио:

#### Ода мојој Пави.

Та да тебе, Паво, вредан будем  
Летео бих у небеса горња,  
Летео бих преко мора сиња —  
Преко оног ајмашкога торња.  
Игр'о би на жеравици живој,  
Тукао би најбешњег лава,  
Кроз пламен би пливао ватрени  
Кад би тога захтевала Паво.

Тако је гласио почетак. Ни оно даље није било лошије и заиста је штета за књижевност нашу, што се та красна песма изгубила,

Још исто вече препишем ја те стихове на чисто на ружичасту хартију, пропатим их са неколико речи у прози и предам на пошту. Кад сам сутра дан отишао да и устмено честитам дан рођења, онда ми је Паво нежним стиском руке дала познати, да је моју оду примила и да је задовољна.

Једнога вечера после тога дана, седео сам опет с доктором Шљукићем и играо шаха. Таман ја замишљен, како да побидем мога противника у шаху, кад мала Евица, која је цело вече у мене пиљила, прекиде тишину и рече ми молећим гласом.

„Хајде летите мало!“

„Шта? ја да летим?“ — запитам је зачуђено.

„Да, да, Иване, молим вас, хајде летите мало!“

„Мило дете моје, ја не могу летети.“

„Можете ви, знам ја, ал' ви само нећете.“

„Евице, шта се лудиш“ — грдио је стари лекар — „од куд ће човек летети!“

„Ал' може, може,“ викала је Евица, „господин Иван уме летети, уме он и више шта.“

„Но, ја сам баш љубопитљив рекох смећећи се.“

„Да знам ја, ви умете летети, умете играти на жеравици, и пливати кроз пламен и тући лавове и још више, само ако то захтева Паво,“ рећи ће безазлено дете.

„Ја?“ запита Паво поруменивши.

„Ти, ти“ повиче мала мудрица, „господин је казао да ће и преко ајмашког торња летети ако ти захтеваш, видиш да ја знам!“

Лепа ствар! Бог љубави и песничтва хоће да ми се освети! Ја сам седео са спуштеним очима, као осуђен. Старац нас је гледао питајућим погледом. Напослетку ће Паво кроз плач рећи.

„То није истина, Евице, шта брбљаш које-шта!“

„Шта није истина, кад сам ја баш читала, ево сад ћу ја донети!“ Евица истрча из собе.

Паво хтеде за њом да скочи, но старац је задржи с речма:

„Евица ће већ доћи, не мораш ти ићи по њу?“

Одмах затим ево ти и малог демона са комадићем ружичасте хартије у руци. Ја одмах познам да је то моја ода, погнем главу и мирно сам очекивао све буре, што ће преко ње прећи. Паво покрије лице рукама и стаде плакати. Евица је ваљда увидела, да нам је нешто неповољно учинила, те стаде сестру своју гладити, као да би се хтела правдати и рече:

„Немој се срдити, Паво, ал могао би он једанпут и мени за љубав летети.“

Доктор је међутим читао моја стихотворенија, за тим ми их преда с речма:

„Мусје Рудићу, хоћете ли нам прочитати ове стихове?“ Ја се узбезекнем.

„Ја желим да их прочитате на глас!“ дода он а ја се нисам смео усудити да се противим. Дрхћућим гласом декламирао сам свих тридесет и пет стихова, а кад сам свршио рече ми старац:

„Мусје Иване, ви ваљда немате времена дуже овде да останете, збогом!“

А ја нисам ни споменуо да бих хтео да идем! — Ја узмем шешир и пођем. Доктор Шљукић ме допрати до капицика и ту наслони своју руку на моју главу, као да би хтео да ме благослови и рече: „Ви сте велики геније, мусје Рудићу, али да ми више нисте преко прага прешли!“ —

Кад се хтедох учтиво препоручити, а мој је шешир већ лежао у брљи, ја сам лежао на сред у лице и чешао се за увом; нога ми је јако севала од бола. Од доктора Шљукића не беше ни трага.

Прев. Аб.

#### Не може бити.

Дошао Патријарх на испит богословски и запита једног богослова.

„Кажи ти мени синко, кад на сваког благодјанца треба  $\frac{1}{2}$  фунте меса на дан, колико се потроши на њих 80 месечно?“

„Николико!“ беше одговор.

„Зашто николико“ запита патријарх.

„Јер никад некупују меса?“

„Ал узмимо случај да се купи“, примети патријарх.

„Тог случаја нит је било, нит ће кад бити, ја стојим добар“, беше одговор кандидатов. **Ришео.**

## Београдска писма.

## II.

Драги мој Стармали!

Знам за цело да досад ниси знао, за ову новост коју ћу да ти јавим; јер ни сама стара тетка Преса ни вредни јој син Лојд нису је дознали те да је својим благоверним читаоцима донесу.

Ми Београђани постали смо ових месојеђа велики незнабожци, јер смо већ принели а и једнако приносимо многе и велике жртве на жртвеник богу „Балу“ и богињама „Беседи“ и „Игранки“ — па како би и били прави Срби да се о месојеђама српски не проведемо, немачки не натрајлишимо и на-окрећемо и француски не напарлирамо —. Имали смо до сада већ много и много беседа, села, балова и игранки са разним цељима и сједствима, али свуд смо се добро провели и доста наиграли а то је тек најглавније.

Да ти описујем тоалете то нећу, доста је да ти кажем да су и наше Београђанке доста штедиле у — штофу, те су долазиле са што више исеченим алинама, али то је и код вас, шта сам могао новог видети, кад и наше лепе Београђанке држе онај исти Базар као и њихове сестре с оне стране Саве и да га и оне исто онако не пуштају из вида ни из руку као и сестре им. Али ја не знам да ли је то случај или је мени суђено да чујем шта други говоре, па као и свагда и сада се десило да је за мном ишао један господичић, обукао црни фрак у руци клак, (цилиндар) у оку монокл очешљан à la Берберински и о руци му госпођица обучена: види најновији број *Vazar-a* под рубриком. „*Balltoilette*“ — и унтерхалтују се.

— Он „Знате *FreiIn* ја не могу ни на коју госпођицу да сам *bes oder fasche*.“

Она „*Oh pitte* ја ћу да будем *aufrechtig*, то долази *mit Erlaubn*, што ви *oßete allen Damen den Hoff machen*.“

Он „*He, ne, sie werden entschuldn* али верујте ми ја никад не хофирам дамама, *ich schau* само госпођице као . . .“

Она (иза лепеце) „*Oh, pitte, pitte . . .*“

Он „Ко ће још на даме — *schauen . . .*“

Жао ми је што нисам могао чути и даљи разговор, јер ме тргоше из слушања неки још чудноватији гласови, да сам у први мах помислио да сам у Кинеској, јер оваки гласови ваљда се могу чути у Кини и на српској беседи. Далеко заостаје иза оригинала ово што ћу навести, по овом се даје тек слутити.

Шетају се:

Он „*Же вуз прих мадмамзел*.“

Она „*Вуј*.“

Он „*Мерсих, мерсих*.“

Она „*Воуз етиез дан лартилери?*“

Он „*Пон мадмамзел же свих данг ла кавалери*.“

Она „*Воус парлес трэсбон ла ланг франсе-е*.“

Он „*Мерсих сир цет комплемент*.“

Она „*Воус етиез данг ла Париз*.“

Он. „*Мон мадмамзел же свих Белградненг ет*

же ете данг ла академие, ет данг ла академие онт парле тре бонг франсе.“

Она „*Вуј*.“

Он „*Вуј*.“

Шта су даље говорили нисам могао ћути, јер сада засвира „гетлихер валцер“ и они се завртише међу остале да их нисам могао приметити — хтео сам и даље остати али дође братија и одведоше ме у „Позориште“ (кафану) и тамо завршисмо остали део беседе на је ред и на мене да и ја завршим. Дакле остај ми здраво

твој Ђ. Ђ.

## Загонетке за децу.

1

Каква је разлика између новосадске свињске пијаце и наше државне касе.

Новосадска свињска пијаца је прљава а наша државна је каса чиста.

2.

Каква је разлика између „Стармалог“ и чизмарског шегрта?

„Стармали“ воле кад га газда шиље на све стране, а шегрт не воле кад га газда шиље на све стране.

3.

Каква је разлика између леда на Дунаву и саборског комесара за Вршац?

Лед ће се скоро кренути и отићи доле, а вршачки комесар неће (чека патријара).

4.

Каква је разлика између „Млађег грађанства“ и „Старијег грађанства“ у Сентомашу?

„Млађе грађанство“ да је „Беседу“, а „Старије грађанство“ да је добровољне прилоге.

Аб.

## Шкоди здрављу.

Осудили Циганина на вешала, ваљда што није обрезао нокте, него су му били дугачки. Кад је био на беломе лебу запитају га шта би желео. „Дајте ми чашу пива!“ — Кад му донесоше пиво, узе Циганин чашу и пре него што ће натегнути поче пити да одува пену. На питање за што то ради, одговори: „Чуо сам да то шкоди здрављу.“

## Лизну ће га.

Вадио ковач усијано гвожђе кљештама из ватре а ту се десио момчић из комшилука и гледао. Ковач погледи у усијано гвожђе па ће рећи дечаку: „Дај ми сексер па ћу га лизнути!“ Дечак из љубопитства да види, како ће ковач лизнути усијано гвожђе отиде кући и донесе сексер, те га даде ковачу, а овај узе сексер у руку и лизне га, па га стрпа у џеп говорећи: „Ето јесам казао, да ми даш сексер па ћу га лизнути!“



■ Ћира. — Хо мој Спира, ала сам ти ја незналица!

Спира. — Шта ти опет сад пада на памет?

Ћира. Ја сам увек држао, да је манастир Кувеждин у Срему, а сад видим да је у бачкој дијецези.

Спира. Ко ти је опет то слагао?

Ћира. Није ми нико слагао, него сам се уверио мојим очима, или управо рећи ушима.

Спира. — А како то?

Ћира. — Ономад сам био тамо баш кад је била служба божија, па онде у молитвама — „Спаси Христе“ и т. д. не спомињу патријара Прокопија, као што је свуда у Срему, него владика Анђелића, а он знам да је бачки владика, а не сремски.

Спира. — Хм, хм, калуђерски послови!

Ћира. — Даклем Ужица је највеће место у Србији.

Спира. — А како то може бити?

Ћира. — Овај час сам био у администрацији „Јавора“ па сам видео да из Ужице има више претплатника него ма у којем другом месту; та више него иначе у целој Србији.

Спира. — Е гле, молим те, а ја сам држао да у Београду има највише интеллигентне публике!

### Из Сентомаша.

Штованом „млађем грађанству“

у Сентомашу.

Кад дајете „Беседу“ у корист **школском фонду** зашто сте нас искључили, кад смо ми на тај фонд већ и по старости нашој више приложили него ви, од којих вас има који су јуче дошли у Сентомаш?

Старије грађанство.

## У Ш Т И П Ц И.

△ „Обзор“ уредник Мишка товић, коме су ђаци лупали прозоре, уздише у уводном чланку, што су укинуге батине за универзитетске ђаке. Онда би требало и ђаци да се вајкају, што по предлогу на крагујевачкој скупштини нису усвојене батине за уреднике (па да су то после и друге државе примиле).

♣ Новине ништа не јављају, али смо ми ево дознали, да је у карловачком магистрату била не давно рештаурација. (Т. ј. за време „Беседе“, која је у магистратској дворани држана, служиле су канцеларије магистратске за рештаурацију, где се јело и пило).

§. Кулинска општина смањује своје свештенику плату, мотивирајући, да му није нужна тако велика плата, јер нема деце. Добро би било да други пут још у „стечај“ метне услов, да попадаја не сме рађати, или нека узму калуђера, он нема никога, па му онда не треба никаква плата.

□ На позивницама на сентомашку „Беседу“ стоји да „беседу“ приређује „Млађе грађанство“ у Сентомашу. Без сумње је штампарском погрешком изостала реч „српско“, а то би било нужно, да гости знају коме иду на весеље.

♠ Новине доносе глас, да се вулкан Везув комеша и да хоће опет да почне беснити. Но ми смо извештени, да и у Уздину има један **Вулкан**, који онде већ од пет година бесни. Али с овим је лако, њега је вармеђа преместила у Ечку (за бележника), а Везув би ваљало послати гдегод у Мађарску за солгабирова.

+ Из У—а смо добили фотографију некаквога Арсе Немилорадовића са великом бургијом у руци, видимо из тога да је велики бургијаш. Нека се чувају браћа У—ци тога **Арсеника**, јер с отровом се није шалити.

= „Обзор“ завршује један свој уводан чланак овако: „Славосрбом штрик о врат“! Да „Обзор“ пише такве уводне чланке није нам чудо, али да српске читаонице и српски грађани такав лист и после тога могу да држе и плаћају томе се већма чудимо него свима осам чуда светских.

### Нова пословица.

Ово дана женио се у Београду неки поматори Адам и узео за жену неку сироту, младу и лепу девојку Еву. Неко од околних стојећих приметиће „Боже мој, ко је кога преварио?“ — А један шаливчина одговори: „До сад су увек говорили, да је Ева преварила Адама, а овди се може рећи да је Адам преварио Еву.“

## Љубав и креч.

Ал' је богат чика Јова  
Из Госпођинаца —  
Двајест хиљад' има, веле,  
Готових новаца.

Па ће све то наследити  
Једна дивна зверка,  
Ко је „вициг“ погодиће  
Да је — красна ћерка.

С тога силни просиоци  
Окупили бабу —  
Ал' се ћерка заљубила  
У једнога Швабу.

Свако вече скоро Јова  
Вечеру је дав'о,  
Па је било међ гостима  
И то Швапче плаво.

И докле је друштво друго  
Вечерало, пило,  
Љубило се Швапче с цуром  
Јест, тако је било!

Тако једном по вечери  
А Шваба изађе  
У побочној соби цуру  
— К'о обично — нађе.

Љубили се, диванили,  
— То не смета ником —  
Ал су брзо прекинути  
Неком лармом, виком...

„Није тако у „Застави“  
— Чика Јова прети —  
У осталом видећете,  
Сад ћу је донети!“

Узе свећу и у собу  
Упути се клету,  
Драга врисну, драти незна  
Да је жив на свету.

„Краце дих ништ умсонст, Михл,  
Дум хинтер ден орен —  
Шпринг' дурх'с фенстер, хох ист ес ништ,  
Сонст бин их ферлорен!“

„Донерветер!“ Михл виче,  
Ал није иначе,  
Кроз отворен прозор мора,  
Сирома ња скаче.

Скочи Михл — чу се за њим  
К'о пљус од таласа —  
Запао је бедни Шваба  
У креч до појаса.

Ћ. С.

## Ш т е т а.

Покојни архимандрит Кипра Стануловић про-  
зове Јову богослова да му прогумачи 2 псалма Давидов. Јова устане и прочита:

„Вскују шаташасја јазници и људије поучишасја  
тчетним,“ па незнајући шта значи гурне једног бо-  
гослова пред собом: шта је то? запита га.

Као што му овај дошану, тако Јово одговори.  
„Што се шетају језици па праве људима  
штету?“

У школи настаде грохотан смеј а покојни Ки-  
пра се ухвати за трбух и рече у смеју: „Право  
синко, да се и твој језик није шетао, неби ти ште-  
те направио, јер ти је ето с тим одговором секунду  
донео.“

Ришко.

## Гди је рај.

Пита Перка  
Свога Цветка  
— Твој рај гди је?“  
„Мој је онде  
„Где теб' није!“

К. К.

## Књижевни оглас.

Господар „Савва“ из . . . . . ца отвара  
претплату на дело: **вечити робијаш** или живот  
и економија његова.

Ко је дакле вољан да научи како се може сто-  
јећи јести и спавати; како до колена блато по  
авлији газити, а незавалити се; шта ваља радити,  
кад се кола заглибљена до осовина у авлији замрзну;  
шта ли с месом, кад који вџ скапа (н. пр. ићи у  
Н. С. па купити од тамошњих касапа крви те пра-  
вити „кобасице“ па продавати их); како се на го-  
лубове пуца а теле убије; најпослед ко је вољан да  
научи: како може човек поред сто и више данаца  
земље без и једне бразде посејаног жита остати —  
нека се на ово дело претплати.

Здравео.



1.

Ја сам у битки код \*\*\* једном Французу обе ноге одрубио хвалише се један млад јунак „А зашто нисте боље главу?“ запита неко. А овај одговори сама наивно.

„Е па главу није већ имао!“

2.

Неки Чивутин стајао на раскршћу, а прође туда неки несташан студента и запита га: „Јел' Шмуле, а који пут води у варош?“ — „А од куд ви знате, да се ја зovem Шмул?“ — „Ја умем да погађам.“ — „Кад умете да погађате, а ви погодите и то, који пут води у варош!“ рече Чивутин и удали се.

3.

Јајтелес: Шта? Ви просите моју кћер за жену? Та она је још пре четири недеље умрла! — Аврам: „Но па добро, то сам ја онда ваш универзалан наслеђник!“

4.

Учитељ. „Шта су онда радили Израјилћани, кад су изишли из црвенога мора?“ — Благонадеждни ђак: Сушили су се.

5.

„Драги мужићу, мени опет испао један зуб!“ рече жена своје галантном мужу. — „Но, тај ће се радовати, да не мора више бити с твојим језиком у једном квартиру!“

6.

Око подне дође неко своје пријатељу и рече: „Драги Јово, ти си ме звао данас на ручак, али дошао сам да ти јавим да не могу доћи, јер на пољу пада јака киша.“

7.

Господин М. беше под папучом своје жене. Једном се са својим добрим пријатељем мало дуже но иначе у кавани задржи, и уздисаше горко, јер се несмеде усудити кући да иде. — „Ја ћу вас отпратити, и сву кривицу на мене примити,“ тешише га услужни пријатељ, и обојица се упуте кући. Дошавши закуца пријатељ на врата и уђе први унутра, ал поздрав доби две ђушке с лева и десна. — Он се покуњен повуче натраг и рече дрхћућем супругу: „Уђите слободно унутра, сад сам вам учинио услугу, — али у будуће ће ми милије бити, да мало раније кући идете!“

6. Примери големе старости.

„Народни Лечник“ излази свака три месеца у једној књизи од 64 стране са корицама, а цена му је годишње за четири такве књиге само 1 фор. или 12 гр. чарш. за предплатнике, који унапред предплату положи. Предплатницима шаљемо књиге како која из штампе изиђе о нашем трошку.

Предплату за „Народни Лечник“ примају: у Митровици г. П. Панаотовић, у Сомбору књижара М. Каракашевића, у В. Кикинди књижари Јове Радака, у Ст. Бечеју књижара М. Д. Сомборског, у Вршцу г. Сима Бакић, у Бечкереку књижара Монголд, у Сентомашу г. М. Рунић, у Карловцима књижара К. Павловића, а за Боку Которску Спиро Петровић у

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарiju А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

## НАРОДНИ ЛЕЧНИК

### ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

ПИШЕ

Др. Милан Јовановић

књига друга

ушла је већ у штампу и донеће ове чланке:

1. Рачунајмо са нашим животом! (Једна реч очевима и — „оцима.“)
2. Како ваља повијати децу?
3. Шта не ваља у женској одећи?
4. Обичаји што нас затиру и морс П.
5. Једна прича о ваздуху.

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Котору, као и сви познати растуривачи српских књига у нашим мањим и већим местима које овим јавно молимо да се сваки у своме месту заузме око скупљања предплате на ове за народ корисне, а тако јефтине књижице. За тај посао ми им осим своје захвале уступамо радо 10% од скупљене предплате. У Новом Саду 8. фебр. 1880.

Штампарија А. Пајевића  
издавалац „Народног Лечника“.

Изишао је 1 број

## СМОТРЕ,

ЛИСТ ЗА НАУКУ, КЊИЖЕВНОСТ И ЗАБАВУ.

Уређује Никола Марковић.

„Смотра“ доноси популарно писане чланке из природних и друштвених наука, у којима ће износити најновије научне резултате, и који ће се бавити замашним научним питањима, чија решења поправљају и утврђују правилни поглед на свет и природу, те су тако од утицаја на умно развиће људско. „Смотра“ ће доносити редовно по један забавни прилог (приповетке, новелу и т. д.) Својим књижевним оценама жели да послужи напретку српске књижевности, откривајући непотпуност и превлађујући олош, а препоручујући честито, а тако исто ће

чинити службе и читалаштву, свраћајући му пажњу на ово или оно дело. Извешћима (дописима) из разних места сликаће колико толико културни живот српски. У осталим белешкама објављиваће ситне ствари, које у предходним рубрикама нису могле бити смештене.

Казавши шта ће „Смотра“ доносити, а узевши у обзир сразмерно ниску цену, надамо се, да ће наш поштовани читалачки свет наћи за вредно, да се овом подузећу, намењеном културном напретку народном, обилато одазове.

Први број доноси: Неколико речи унапред од уредништва. — Данило Гурк, приповетка Марка Вовча од Срдана. — Женски њу (по Мајенеру) од Срдана. — Знање и вера у опште, а с обзиром на наставу посебице. По немач. од ? — Критика: Орао, Српски соко, Годишњак, Панчевац, Србин, од -а. Практичан поступак при настави од Св. Милетића, Душ. Т. Из српског живота, приповетка Стевана В. Поповића —а. Енох Арден од Алфреда Тенисна, превео Змај-Јован-Јован од -а. Aus Ungarn von Adolf Dux v. — Наука, књижевност и уметност. Из друштва (допис из Тамишвара, Новог Сада, Панчева. На корицама: Из Земуна, Беле Цркве и Оршаве, Вел. Кикинда, Панчево. — Смеса.)

„Смотра“ излази двапут месечно: 1. и 16. сваког месеца на великом табаку са првеним омотачем и стаје за Аустро-Угарску на годину 4 фор. на по године 2 ф. на четврт 1 фор. — За Србију и остале земље на годину 10 динара или фр., на по године 5. на четврт 3. и шаље се на администрацију „Смотре“, Josefstadt, Schiffgasse 17. Temesvar.

### ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ НА КЊИГУ

## СЛАВЕНСКА СЛОГА

ИЛИ

РУСКА ВОЈНА 1877—8.

Под овим именом а с помоћу „Ратне Кронике“ и земљовида написао сам књигу која садржи 14 јуначки народни пјесма о великим руским бојевима у Европи и Азији од почетка до свршетка рата у Цариграду 1878.

Како је Русија наш савезник у рату била против Турске, то су и пјесме сваком приликом историјски везане са савременим оостраним нашим догађајима т. ј. бојевима.

Наш гуслар радо пјева старе руске пјесме а ове најновије ће још радије пјевати — за то што је тај рат вођен за Српско-Бугарско ослобођење. А и за то што се сви желимо што боље упознати са братом Русом!

Ради познанства и зближења с Русима нашој (простој) публици потребна је ова књига добро — која историјски прича оно велико саучешће и братско пожртвовање Руса — за ослобођење своје браће, — је је у једном боју падало по 50 хиљада мртви! Нека зна наша омладина оне велике хероје Руске и земљиште бугарско је из тога рата лежи у гробовима 180 хиљада бораца са доста ђенерала и хиљада официра!

Ова је књига већ ушла у штампу а готова ће бити до 30. марта о. г. Имаће 7 штамп. таб. и нешто више, а цијена само 50 новч. или 1 динар срп. Скупљачима претплате 10-та књига рабата. Наручбине треба слати штамп. А. Пајевића у Н. Сад, књиж. В. Валожича у Београд, г. П. Рамадановићу Котор, књижари Ј. Павловића Петине и мени подписаном. Имена претплатника штампаће се и књига о мом трошку разаслати. Уз књигу иде и лик цара ослободиоца Александра П.

Моје лањске пјесме књ. „Освета Косовска“ 2000 комада на јагму су прошле (осим неколико још код мене скоро нађених, а 310 ком. загубљених још тражимо на пошти аустр). Таквоме се одзиву од поштоване публика и за ову књигу надам. А радим и на другој књ. „Освета Косовска“ која ће донети заостатак наших бојева који се ево и дан дањи нижу око Гусиња и Плаве.

У Никшићу на Богојављење 1880.

МАКСИМ М. ШОБАЈИЋ.

Умољавају се и друга поштована уредништва да овај позив у своје листове приме.